

Et estisk sejlereventyr

I sommeren 2023 skulle folkebåden Gisti på besøg i sit fødeland, Estland. Turen gik ikke helt til Pärnu hvor hendes skrog blev støbt, men i stedet til Tallinn hvor der blev afholdt Guldpokal. Med sig på turen havde Gisti en ren Sundby besætning, med Lena og Søren Andersen, og Ditte Andreasen ved roret.

Det er lidt af en tur at skulle til Estland med båd på trailer – så vi havde pakket madkurven, og tog skiftehold på køreturen til Kapellskär nord for Stockholm, hvorfra vi tog en færge til Estland – en tur på samlet 20 timer hver vej.

Det var så heldigt at hele besætningen kunne tage et par ekstra dage fri, så vi kunne sejle med ved de estiske mesterskaber umiddelbart før Guldpokalen, og bruge det som opvarmning til stævnet – noget vi vidst alle havde brug for, der skulle lige bankes lidt rust af her og der. Vi lærte hurtigt at Tallinn bugten ikke er det letteste farvand at sejle i. Der er godt nok ikke meget strøm, men bølgerne blev uventet store og meget rullende – og fordæksgasterne fik sig nogle ordentlige rutsjeture på vej ned ad bakke. Vi holdt dog alle godt fast, og endte første stævne på en fint acceptabel 9. plads.

Efter en enkelt hviledag mellem stævnerne blev det tid til hovedeventet – selve Guldpokalen, med 56 både fra 7 nationer på startlinien. Her blev det tydeligt at vi sejlede fra en gammel olympiadehavn. Det var herfra der blev sejlet under OL i Moskva, og stævnets velkomst foregik ved at hele sejlerflokkens eskorteret af et hornorkester på vogn spadserede over til fadet hvor den olympiske flamme brændte i 1980. Her blev vi budt velkommen af bl.a. den sejler som var officiel speaker ved sejladserne dengang. Og så viste det sig at den sejlerdreng som i '80 tændte den olympiske flamme, i dag er folkebådssejler i den estiske flåde – så han fik igen æren af at tænde faklen som en del af åbningsceremonien. Herefter fik vi alle chancen for foto-sessions foran den olympiske flamme, og plaketten med datidens medaljevindere (heriblandt naturligvis prominente danske sejlere.

Mandag startede vi ud med den daglige grød og udlevering af færdigsmurte madpakker – men sejlads mæssigt så det lidt sløjt ud, da der manglede vind. Sidst på dagen kom der heldigvis lige nok til at vi kunne komme ud og få en enkelt sejlads før den døde helt igen. Så vi var glade ved den daglige landgangssuppe. Og tirsdag blev det til yderligere to sejlads. Den ene af sejladserne førte vi faktisk det meste af vejen rundt, men det lykkedes snedige Per Buch at lokke os i en vendeduel frem mod målstregen, og her kunne vi jo godt se at det ikke var al rusten der var banket helt af – den øvelse var han bedre til end os, og vi måtte ”nøjes” med en 2. plads. Vi var dog pænt tilfredste med at ligge samlet 3'er halvvejs inde i stævnet.

Hviledagen blev brugt på sightseeing i Tallinn's gamle middelalderby – absolut et besøg værd. Og den danske indflydelse lader sig ikke skjule. Jeg blev af en Esther belært om at bynavnet Tallinn faktisk betyder noget i retning af ”Danskerbyen” – og det var jo også her Dannebrog ifølge legenden faldt fra himlen. Vi var naturligvis et smut forbi stedet hvor det hævdes at være sket, fint markeret med en skulptur og en plakette.

Torsdag var vi tilbage på vandet, fanget i noget ret voldsomt regnvejr. Vi havde i løbet af ugen bemærket at byger havde en tendens til at bevæge sig langs kysten, samle sig over den bjergtop den gamle middelalderby ligger på, og så skifte 90 graders retning ud over bugten, ud til os. Torsdag skete der så det at to bygesystemer bevægede sig ud samtidig – et fra stranden i bunden af bugten, og et fra middelalderbyen. De mødte hinanden lige på vores startlinie, under startproceduren. Man kunne intet se, heller ikke startsignalerne, og vores obligatoriske VHF'er var stærkt forstyrrede – så selve starten blev en af de mest kaotiske jeg har oplevet. Vi kom ret skidt afsted, og lå længe nede i bunden af feltet, men fik trods alt sejlet os op på en 15. plads. Med tæt i toppen trak placeringen os ned på en 6. plads i det samlede billede.

En kuriositet på banen var at vi de fleste dage startede tæt ved en stor mur, bygget ude på vandet ud for en havn. Vi undrede os længe over hvad det var for noget (vi fik rig lejlighed for at studere muren, da den i flere sejladser lå inde i banen). Det viste sig at være en ubåds tankstation.

Fredag var stævnets sidste dag, med to sejladser og frisk luft fra morgenstunden. Vi fik igen ikke jordens bedste start, en bestemt estisk sejler var af årsager vi ikke helt forstod begyndt at jagte os på linien, og fik faktisk held med at genere os i hele 3 af stævnets starter. Det lykkedes os dog at få vendt hurtigt fra, og komme ud på den rigtige fløj – og vi havde fået trimmet Gisti ret godt ind, så vi fløj afsted og tog både på hvert ben – med en fin 6. plads som resultat. Til sidste sejlads blæste det dog yderligere op, og her blev det tydeligt at vi manglede muligheden for at hive agterstaget nok. Vi kunne slet ikke trimme båden godt nok, de andre sejlede til højre og venstre for os. Så selv om vi faktisk fik ok start, endte vi på en 17. plads – stævnets fratrækker – og skred ned på den 9. plads vi endte stævnet på. Det gav os en fin træmedalje, skåret ud af en gammel træmast, med hjem.